

Istennél semmi sem lehetetlen

Illés Roland

30

Leukémiás Gyermekéért
Alapítvány

30 éve tudjuk, mi kell egy mosolyhoz.

Kedves Olvasó!

Ezt az írást a 2011-ben meghirdetett „Szeretet, remény, hit” című irodalmi pályázatunkra kaptuk, melyre gyermekek írtak biztató alkotásokat a debreceni Gyermekhematológiai-onkológiai Tanszék kórtermeiben gyógyuló gyermekeknek. A versekből és mesékből könyvet készítettünk, melyet azóta is szívesen forgatnak osztályunkon a kezelés alatt álló gyerekek és szüleik.

Az alapítvány 30 éves születésnapja alkalmából a kedvenceinket kis „GYÖNGY-levelecske” füzetkebe rendeztük, ennek egyike jutott el most Hozzád.

Fogadd szeretettel, reméljük, minél több gyermeknek és felnőttnek adhat erőt, hitet, örömet ez az írás.

„Istennél semmi sem lehetetlen” (Lk 1,36)

A Szentírás ezen gondolata jut eszembe, mikor belefogok, hogy elmeséljem Nektek életem legfontosabb, legszomorúbb, de - ma már tudom - legbizakodóbb szakaszát. Mindössze nyolcéves voltam akkor.

2007.-t írtunk, nyár volt, csodálatosan sütött a nap azon a vasárnap délelőttön, mikor a strand helyett a kórházban kötöttem ki. Reggel megint arra ébredtem, hogy nagyon fáj a fejem és hánynom kell. Anya egyből észrevette, hogy megint rosszul vagyok és így szólt:

- Rolikám ugye tudod, nem várhatunk tovább, muszáj bemennünk a kórházba. Amíg felhívom a Tántit, légy szíves, öltözzél fel!
- Muszáj anya? Hátha megint jobban leszek. Én nem szeretnék a kórházba menni!
- Igen muszáj! Ott maradok veled, nem hagylak egyedül!

A szekszárdi kórházban elvégzett CT vizsgálat után, kijött hozzám a folyosóra a Doktor néni és azt mondta:

- Találtunk valamit a fejecskédben, ami elzárja az agyvíz útját és ezért holnap anyukáddal elmentek Pécsre, a klinikára. Ott egy másik doktor bácsi megint megvizsgál, lehet, hogy meg kell operálni.

Mivel az állapotom rosszabbodott, nem várták meg a másnapot, hanem még aznap mentőautóval átszállítottak Pécsre, a PTE Intenzív osztályára. Akkor utaztam életemben először mentőben.

Az Intenzív osztályon már vártak minket, mindenki nagyon kedves volt velem. Itt két hetet töltöttem, egyet a műtétem előtt, egyet pedig utána. A Főorvos bácsi egy nagyon vicces ember volt, a kezén lévő órát és az én kanülömet elnevezte adóvevőnek, ezeken keresztül beszélgettünk egymással. Egyik este, mielőtt hazament bejött hozzám, a kórterembe és így szólt:

-Nekem lejárt a műszakom, én most elmegyek haza, de az osztályt rád bízom. Neked kell felügyelned, ki mit csinál, ha gond van, hívj az adóvevőn!

Másnap reggel a viziten jelentést kért. Természetesen senkire nem volt semmi panasz, minden rendben találtatott.

Egyik nap jött értem Gábor a betegvezető srác, hogy átvigyen az Onkológiai Osztályra. Olyan gyorsan tolt, majdnem kiestem a kerekesszékből, a fejem pedig, össze-vissza himbálózott.

Mikor anyukám rászól, hogy egy kicsit lassabban menjünk csak ennyit mondott:

- Én nem érek rá, sietek!

Az osztály látványa kellemes meglepetést oko-

zott, barátságos környezet fogadott. Itt kevésbé éreztem, hogy kórházban vagyok, a törődést viszont nagyon. A nyakam a műtét miatt le volt merevedve, fejemet nem mertem mozgatni. Magdi néni az egyik nővér erélyesen rám szólt:

-A fejedet fordítsd, ne a törzsedet, mert örökre így maradsz! - Nagyon meglepődtem, megfogta a vállamat, leszorította és gyakorolnom kellett a fejem forgatását. Majdnem sírva fakadtam, de nem haragudtam rá.

Arra az időre, míg a szövettan eredményeire vártunk, hazaengedtek a kórházból. Nagyon boldog voltam. Ha jól emlékszem egy hetet töltöttem otthon. A szobámban játszottam, mikor meghallottam, hogy csörög anya telefonja, átmentem hozzá a szobájába. A doktor bácsival beszélt. Láttam, hogy elsápad, éreztem, valami nagy baj van.

-Most beszéltem a doktor bácsival. Megjött az eredményed, hétfőn vissza kell, mennünk Pécsre - szólt anya. Hétvégén összecsomagoltunk és hétfőn visszautaztunk a kórházba.

Igazából arra a pillanatra már nem emlékszem, amikor közölték velem is, hogy az agydaganatom rosszindulatú. Arra viszont igen, hogy soha semmit nem titkoltak el előlem, mindig mindent elmondtak

nekem a vizsgálatokkal és az eredményekkel kapcsolatban. A viziteken nem az anyukámmal beszéltek az orvosok, hanem velem. Nagyon tetszett, hogy felnőttként kezeltek, figyelembe vették azt is, én mit szeretnék. Még azt is eldönthettem, ki kösse be a kanült. Már az első kemoterápia hatására elkezdett hullani a hajam, így apukám azt mondta inkább leborotválja, hogy az ágyneműm ne legyen tele a hajszálaimmal. A napok nagyon lassan múltak, sokszor rosszul éreztem magam. Gyakran kimerültem és kedvetlen voltam. Az ágyból sem akartam felkelni. Nagyon hiányzott a családom, a szobám és a játékaim. Édesanyám felmondott a munkahelyén, hogy állandóan velem lehessen. A kórház melletti anyaszállón lakott, reggel hét órakor jött, és este fél kilencig maradhatott nálam. Egész nap leste minden kívánságom, ha pedig látta rajtam, hogy magányra vágyom, csak csendben ült az ágyam mellett és olvassott.

A kezelések ideje alatt semmiféle közösségbe nem mehettem, így iskolába sem járhattam. Néha, amikor otthon voltunk, anya azért bevitt a suliba, hogy meglátogathassam az osztálytársaimat, természetesen szájkendőben. A legelső alkalommal kiálltam az osztály elé, és elmeséltem a többieknek, mi történik most velem, és miért van szükség a szájk-

kendőre. Nagyon figyelmesen hallgattak. A barátaim, Ati és Bazsi gyakran eljöttek hozzám, volt, hogy még a kórházban is meglátogattak. Mindig nagyon örültem nekik.

Osztályt szerencsére nem kellett ismételnem, mert a kórházban is voltak pedagógusok, akik, ha az állapotunk engedte, tanultak velünk. Még dolgozatot is íratnak velem. Ugyanúgy kaptam jegyeket, mint a rendes iskolámban. Ha itthon voltam eljött hozzám Marika néni, az akkori osztályfőnököm, és ő segített a tanulásban.

Két kezelés között gyakran előfordult, hogy ott-hon megbetegedtem és belázasodtam, ezért vissza kellett mennünk a klinikára. Nagyon megijedtem, amikor a karácsony előtti kezelést követően rossz lett a vérképem, és vért kellett kapnom. Emiatt majdnem bent töltöttem az ünnepeket, de szerencsére 23-án hazaengedtek.

2008 januárjában a kemoterápia után következett a sugárkezelés. Hétvégék kivételével mindennap sugarazták a fejemet. A kezeléseket alatt rosszulléteim már nem voltak, étvágyam viszont annál nagyobb. Két óránként ettem, nagyon sokat híztam, de szerencsére fél év után már ugyanolyan vékony voltam, mint a betegségem kezdetén. Jobb lett a kedvem, többet játszottam és a kézműves foglalkozásokon is

szívesebben vettem részt, amit a kórházpedagógusok tartottak.

Hogy ne csak a szomorú dolgokról és a kezelésekről meséljek, szeretném azt is leírni mi mindent köszönhetek ennek a csúnya betegségnek.

Akármilyen hihetetlen, de tényleg sok mindent. Először is, rengeteg barátot szereztem. Minthogy nem jártam iskolába korán megtanultam önállóan tanulni, és rengeteg táborba is eljutottam.

Egyik kedvencem a Bátor Tábor. Biztos sokat hallottatok róla, mert annak idején nekem is mindenki erről mesélt. Én már nagyon izgatottan vártam a tábort, főleg az íjászkodást, evezést és a bátorkodást. A „Cimborák” nagyon jó fejek voltak, egész nap csak játszottunk és viccelődtünk. Minden napra valami újat találtak ki. A táborban minden fontosabb eseményt - ébresztőt, gyülekezőt, evéseket, takarodót - zenével jeleztek. Minden zenének megvolt a jelentése, amit a mai napig sem felejtettem el. Már kétszer voltam ebben a táborban, mind a kétszer rengeteg élménnyel jöttem haza. Még egyszer mehetek és szeretnék is menni a jövő nyáron. Lehet, hogy valamelyikőtökkel ott találkozom!

Az egyik kontrollvizsgálat után, míg vártunk a mentőre, kijött hozzám a főorvos néni és Adri, a Tölösi Alapítvány Menedzsere.

- Roland, lenne kedved elutazni Párizsba, Disneylandbe?

- Nem - vágtam rá hirtelen.

- Mi az, hogy nem? Ne viccelj velünk!

- Roland ezt ki ne hagyd!- biztatott anyja is.

- Jó akkor megyek! Mikor indulnánk?

Hát így jutottam el Párizsba, ahol szintén rengeteg élménnyel lettem gazdagabb. Heten utaztunk Pécsről a Tölösi Péter Alapítványtól, Adri vezetésével. Disneylandben a hullám-vasutakat élveztem a legjobban, de természetesen minden mást is kipróbáltam, amire csak lehetőségem volt. Szerencsére egy kis városnézésre is maradt időnk, egyik este megnéztük a kivilágított Eiffel-tornyot, ami nagyon tetszett.

December elején, egy másik alapítvány jóvoltából utazhattam Finnországba, Lappföldre a Mikulás-hoz. Programjaink között szerepelt a Mikulásgyár látogatása, ahol megnézhattuk hogyan készül a sok ajándék. A Mikulás magyar nyelven üdvözölt minket. Utazhattunk rénszarvasok és husky kutyák által húzott szánon.

2010 májusában jelentkeztem a Daganatos Gyermekek Olimpiájára, melyet Moszkvában rendeztek meg. Tizenhat országból érkeztek gyerekek, több sportágban lehetett nevezni, én a gyorsúszást

választottam. Saját korosztályomban aranyérmet szereztem, amire nagyon büszke voltam! A város egyik legszebb, huszonöt-emeletes szállodájában szállásoltak el bennünket. Az utolsó napon megnéztük Moszkva nevezetességeit is.

A nagypapám egyik orvos barátja a kezelések megkezdése előtt azt mondta nekem.

- Egy kemény, nehéz évért cserébe, százat fogsz kapni. Fel a fejfel és kitartás.

Ma már nagyon boldog életet élek, egyre kevesebbet hiányzom az iskolából. Szekszárdon a Katolikus Iskolában tanulok, már első osztályos koromtól kezdve. Nagyon sokat köszönhetek tanáraimnak, osztálytársaimnak, mert végig mellettem voltak és vannak. Minden nap imádkoztak azért, hogy meggyógyuljak. A Klinikára már csak kontrollvizsgálatokra járok félélénte. Eredményeim jók. Idén tavasszal elkezdtem intenzíven sportolni, kajakozni. Edzőm Jámbor Attila az egykori maratoni kajakvilágbajnok. Első bronzérmemet már meg is szereztem, melyre nagyon büszke vagyok.

Idén kezdtem a hetedik osztályt, tudom, mennyire fontos ez az év a továbbtanulás szempontjából. Gőzerővel tanulok, mert a Paksi Energetikai Szakközépiskolába szeretnék menni nyolcadik után. Mindig vannak terveim, folyamatosan célokat tűzök

ki magam elé.

Nektek sem szabad feladni, mindig legyenek vágyaitok és céljaitok. Fontos, hogy higgyetek valamiben, valakiben. Istenben, orvosban, gyógyszerben. A Hit ereje nagyon fontos.

A Biblia egyik idézetével kezdtem s most egy másikkal szeretnék búcsúzni Tőletek. Kívánom, hogy szálljon ez az áldás Rátok, s segítsen abban a küzdelemben, melyet - hitem szerint hozzám hasonlóan - Ti is sikerre fogtok majd vinni:

**„Áldjon meg tégedet az Úr,
És őrizzen meg tégedet.
Világosítsa meg az Úr az ő orcáját te rajtad,
És könyörüljön te rajtad.
Fordítsa az Úr az ő orcáját te reád,
És adjon békességet te neked.**

/Mózes 6, 24-6/

*Illés Roland, Szekszárd
a 13-14 évesek korcsoport I. helyezettje*

A „GYÖNGY leveleskék” sorozatban 15 kiadvány készült.
A füzetek nyomtatását és terjesztését támogatta
a FLAVON Group Kft.

#gondolunkratok
#leukemiasgyermekert

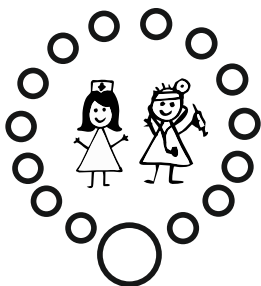

facebook.com/leukemiasgyermekertalapitvany

www.leukemiasgyermekert.hu

Ha Te is szeretnéd az Alapítványt támogatni,
számlaszámunk: 10200304-41413746-00000000,
adószámunk: 19123958-1-09. Köszönjük!

Gyöngyeink

30 éves a Leukémiás Gyermekekért Alapítvány

A füzet a 30 éves Leukémiás Gyermekekért Alapítvány
„Gyöngyeink” projektjének keretében valósult meg.
Debrecen, 2020.